

DRAZÍ PŘÁTELÉ,

VELIKONOČNÍ SVÁTKY NÁS NALADILY DO SVÝCH PRAVD, KTERÉ JSOU ZÁKLADEM KŘESŤANSTVÍ. PŘIJÍMÁME JE S DŮVĚROU POKORNÝCH UČEDNÍKŮ PÁNĚ, KTERÉ JEŽÍŠ ČASTO POVZBUZOVAL SVÝM „NEBOJTE SE, JSEM TO JÁ“, ANEBO I POZDRAVEM „POKOJ VÁM“, KTERÝM ZAČAL S APOŠTOLY KOMUNIKOVAT PO SVÉM ZMRTVÝCHVSTÁNÍ. ZŮSTÁVÁME VE ŠKOLE JEŽÍŠOVA EVANGELIA, PROTOŽE V NĚM SE NÁM OTEVÍRÁ CESTA K PRAVDĚ, KTERÁ NÁS VEDE DO PLNOSTI ŽIVOTA.

PŘIPRAVUJEME SE I NA SVATODUŠNÍ SVÁTKY. DUCH SVATÝ, TŘETÍ BOŽSKÁ OSOBA, JE HYBNOU SILOU ŽIVOTA CÍRKVE I DNES. JEHO DAR ROZUMU, MOUDROSTI, RADY, SÍLY, UMĚNÍ, POSVÁTNÉ BÁZNĚ A ZBOŽNOSTI, JSOU STÁLE AKTUÁLNÍ. SVĚT TYTO DARY POTŘEBUJE, ABY SE VYZNAL V BLUDIŠTI DĚJIN A NAŠEL V KAŽDÉ DOBĚ SPRÁVNÝ SMĚR, KTERÝ JE CESTOU ZA KRISTEM A S KRISTEM.

VSTOUPÍME I DO MARIÁNSKÉHO MĚSÍCE. JE NÁM VŠEM MILÝ PRÁVĚ PROTO, ŽE PATŘÍ MATCE PÁNĚ PANNĚ MARIÍ. KAŽDÝ Z NÁS MÁ DOST ZKUŠENOSTÍ S PŘÍMLUVOU TĚTO ŽENY, KTERÁ DALA SVĚTU „SLUNCE SPRÁVEDLNOSTI A KRÁLE POKOJE“ – JEŽÍŠE KRISTA. POŽEHNÁNÍ MÁJOVÝCH POBOŽNOSTÍ NÁS PROVÁZÍ NEJEN V MĚSÍCI KVĚTNU. PANNA MARIA ZŮSTÁVÁ SE SVÝMI CTITELI STÁLE JAKO MATKA, KTERÁ PLNÍ SVÉ POSLÁNÍ PŘIJATÉ OD SVÉHO SYNA NA KALVÁRII.

PŘEJI VÁM, ABYSTE PROŽÍVALI DOBU VELIKONOČNÍ, PŘÍPRAVU NA SVATODUŠNÍ SVÁTKY I MARIÁNSKÝ MĚSÍC V RADOSTI, DŮVĚŘĚ A V DUCHU KRISTOVY PRAVDY.

VÁŠ BISKUP +JOSEF

Sestry a bratři,

víra nám dává jedinou jistotu, kterou na tomto světě máme, neboť víme, že Boží láska nás stále provází a posiluje. A ostatní lidé, kteří tuto oporu nemají? Jejich situaci popisuje francouzský spisovatel, nositel Nobelovy ceny Albert Camus, který ve svých knihách řeší problém prázdnoty a beznaděje zaviněný ztrátou Boha, a ptá se, jak to máme překonat a normálně žít. Proto někde napsal, že „každý v sobě nosí svůj mor, protože nikdo na světě před ním není chráněn“. Slovem „mor“ myslí vše, s čím člověk zápasí, když „nemá Boha ani budoucnost, která by mu dala rozřešení“. Pro tohoto autora – ateistu byl příznačný jeho konec: tragicky zemřel při autonehodě ve svých 47 letech. – Ale my jsme křesťané, a tedy lidé plné, opravdové naděje, která nám umožňuje zpívat v každé situaci radostné *Aleluja*, neboť stále lépe poznáváme pomoc vzkříšeného Pána. On přece své věrné nikdy neopouští, takže můžeme být jisti, že každá naše zkouška (nemoc, opuštěnost, zklamání) má nějaký smysl. Bůh, který je Láska a miluje nás víc, než my milujeme jeho, si nás k sobě přitahuje po cestách, jež jsou často značně tajemné. Požaduje od nás veškerou důvěru, které jsme schopni v temnotách všeho druhu, a působí svou milostí, že naše duše ve světle prožívané Boží přítomnosti jsou stále pevněji zakotveny v naději na vykoupení. Na rozdíl od okolního světa dosáhneme tak velkého smíření a odevzdané víry, která není ohraničena ničím pozemským. Bůh nás chce k sobě silně připoutat, takže bez něho už nedokážeme žít, neboť jinak by nám v srdci zůstala jen chuť popele a zmaru. Pán každého z nás vede po strmé a obtížné cestě, na které nás ale provází jeho milost a slova: *Nebojte se... Já jsem s vámi až do konce světa!* Jeho milosrdná láska nezná hranic, proto si ji co nejčastěji uvědomujme; tím překonáme každou slabost. Využijme darovaného času a denně přemýšlejme o slovech Písma, která jsou plná života a síly. A přidejme k nim něco z duchovní četby, např. od Romana Guardiniho, který nám doporučuje: *Jestliže se*

bolest správně chápe a snáší, prohlubuje tento život, očisťuje jej a sjednocuje člověka se sebou samým, protože jej spojuje s Boží vůlí, která je za veškerým děním. Bolest sama se tím může ulehčit. Nacházejme tedy Boha i ve všednosti každodenních potíží, neboť jako věřící a doufající máme k němu blízko; on čte naše myšlenky ještě dřív, než je třeba tichými rty vyslovíme. Je proto třeba vyladit své nitro směrem k němu, osvobodit se od jiných dojmů a citů a věnovat svou pozornost jeho přítomnosti. Tak v nás bude sílit vědomí, že nikdy nejsme opuštěni, ale vždy a všude jsme v něm a on v nás.

Takové ponoření do Boží lásky přeje vám všem i sobě

P. Miloslav Fiala OPraem.

8. dubna 2016 vydal papež František apoštolskou exhortaci *Amoris laetitia* (Radost lásky). Pojednává o problematice rodiny. Následující text tento dokument přibližuje.

Shrnutí dokumentu *Amoris laetitia*, o lásce v rodině

...

Amoris laetitia (Radost lásky) je postsynodální apoštolskou exhortací „o lásce v rodině“. Ne náhodou byla papežem podepsána 19. března, kdy si katolická církev připomíná sv. Josefa.

Publikaci doprovází papež vlastnoručně napsaným lístkem, v němž každému biskupovi svěruje text „*pro dobro všech rodin a všech lidí, mladých i starých, svěřených do tvé pastorační služby*“.

Text zahrnuje výsledky dvou synod o rodině (2014 a 2015) a obsáhle cituje jejich závěry, stejně jako dokumenty a učení různých papežů o rodině.

...

Exhortace nemění církevní učení ohledně manželství a rodiny. Text, který je pastorační povahy, však zasazuje nauku do nového kontextu.

Některé doktrinální, morální i pastorační otázky bude třeba i nadále prohloubit, píše také papež. Kritizuje přitom dva extrémní postoje v debatách: „*Diskuze, které probíhají ve sdělovacích prostředcích nebo v publikacích, dokonce i mezi služebníky církve, přechází od bezuzdné touhy všechno změnit bez dostatečné reflexe až po postoj, jenž tvrdí, že vyřeší všechno tím, že bude aplikovat všeobecné normy nebo bude vyvozovat přehnané závěry z některých teologických úvah.*“

...

V Písmu se nachází mnoho rodin, a proto rodina není jen abstraktním ideálem, nýbrž „*úkolem a uměleckým dílem*“, které se vyjadřuje skrze „*něhu*“, avšak které je zároveň již od počátku konfrontováno s hříchem, kdy se láskyplný vztah mění na vlastnění druhého.

Bible tedy není „*sledem abstraktních tvrzení, nýbrž průvodkyní na cestě i pro rodiny, jež jsou v krizi nebo prochází nějakou bolestí, a kterým ukazuje cíl cesty*“.

...

Společně s encyklikou Jana Pavla II. *Familiaris consortio* František uvádí, že je nutné být pozorný vůči konkrétní skutečnosti, neboť v ní mohou zaznívat výzvy Ducha svatého. Bez naslouchání realitě není možné porozumět aktuálním požadavkům ani výzvám, které přináší Bůh.

Papež také hovoří o individualismu, jenž ztěžuje darování sebe sama druhému člověku. Přidává zajímavý postřeh ze současnosti: „Člověk se bojí samoty, touží po prostoru bezpečí a věrnosti, ale zároveň v něm roste strach, že bude polapen vztahem, který může odložit na později uspokojení osobních tužeb.“

...

Papež se zamýšlí také nad „zraněnými rodinami“, ohledně kterých opakuje slova biskupů ze synody: „Uprostřed obtížných situací a zraněných rodin je třeba stále připomínat všeobecný princip: ‚Duchovní správci ať si uvědomí, že jsou pro lásku k pravdě povinni dobře rozlišovat různé situace‘ (FC 84). Stupeň zodpovědnosti není ve všech případech stejný a mohou existovat faktory, které omezují rozhodovací schopnost. Proto je sice třeba jasně představovat nauku, je však také nutno se přitom vyhýbat soudům, které neberou v úvahu komplexnost různých situací, a je potřebné být pozorný vůči tomu, jak lidé kvůli svému stavu žijí a trpí.“

...

Kromě toho se František věnuje opuštěným lidem, odloučeným nebo rozvedeným a zdůrazňuje nedávnou úpravu postupů při uznání manželství za neplatné od počátku.

„Rozvod je zlo a rostoucí počet rozvodů je zneklidňující. Proto je bezpochyby naším nejdůležitějším úkolem týkajícím se rodin posílit lásku a pomoci uzdravovat rány tak, abychom mohli předejít rozšiřování tohoto dramatu naší doby,“ píše.

Text také pojednává o smíšených manželstvích a o situacích rodin, které mají mezi sebou lidi s homosexuální tendencí. Papež zdůrazňuje, že každý člověk, nezávisle na své sexuální orientaci, má být respektován ve své důstojnosti a v úctě přijat a nemá být nespravedlivě diskriminován. „Ve vztahu k rodinám se jedná o zajištění úctyplného doprovázení, aby ti, kdo projevují homosexuální tendenci, měli potřebou pomoc k pochopení a plnému uskutečnění Boží vůle ve svém životě.“

...

„Není možné mít kontrolu nad všemi situacemi, které by dítě mohlo prožít. (...) Jestliže je rodič posedlý tím, že chce vědět, kde se nachází jeho dítě, a kontrolovat všechn jeho pohyb, bude se snažit pouze o ovládnutí jeho prostoru. Tímto způsobem ho nevychová, neposílí jej ani nepřipraví na výzvy. To, na čem nejvíc záleží, je vytvořit v dítěti – s velkou láskou – procesy zrání ve svobodě, přípravy, celkového růstu, pěstování autentické autonomie.“

...

V poslední sekci kapitoly, nazvané „Logika pastoračního milosrdenství“, papež silně zdůrazňuje, aby se tak vyhnul dvojznačností, následující: „Porozumět výjimečným situacím nikdy neznamená ukrýt světlo plného ideálu ani navrhopvat méně, než nabízí Ježíš lidské bytosti. Důležitější než pastorační případy selhání je pastorační úsilí o upevnění rodin, aby se tak předešlo jejich rozbití.“

Celkový smysl, který chtěl papež František dát do osmé kapitoly, je dobře shrnutý v závěrečných slovech: „Vyzývám věřící, kteří žijí v komplexních situacích, aby s důvěrou přišli k rozhovoru se svými pastýři nebo laiky, již žijí oddaní Pánu. Ne vždy v nich naleznou potvrzení vlastních myšlenek a vlastních tužeb, ale jistě dostanou světlo, které jim umožní lépe porozumět tomu, co se děje, a budou moci objevit cestu osobního zrání. A vyzývám pastýře, aby naslouchali s láskou a pokojem, s upřímnou touhou vstoupit do jádra dramatu lidí a porozumět jejich pohledu na věc, aby jim pomohli lépe žít a poznat jejich místo v církvi.“

Papež také říká: „Dát v pastorační prostor bezpodmínečné Boží lásce nás někdy stojí hodně. Klademe proti milosrdenství tolik podmínek, že mu odebíráme jeho konkrétní smysl a reálný význam, a to je nejhorší způsob rozředění evangelia.“

...

Papež dále píše o modlitbě, spiritualitě výlučné a svobodné lásky, výzvě společného stárnutí nebo o spiritualitě „péče, útěchy a stimulu“. „Celý život rodiny je milosrdnou ‚pastvinou‘. Každý s péčí maluje a píše v životě druhého,“ píše papež.

„Je hlubokou duchovní zkušeností hledět na milovanou bytost Božíma očima a poznat v ní Krista.“

V závěrečném odstavci papež píše: *„Žádná rodina není dokonalou a hotovou skutečností jednou provždy, nýbrž vyžaduje postupné rozvíjení vlastní schopnosti milovat. (...) Všichni jsme povoláni, abychom udržovali pnutí k něčemu, co přesahuje nás i naše limity. (...) Putujme, rodiny, pokračujme v cestě! (...) Neztrácejme odvahu kvůli svým limitům, ale zároveň se ani nezříkejme hledání plnosti lásky a společenství, které nám bylo slíbeno.“*

...

Apoštolská exhortace představuje rodinu ve své bohaté a komplexní realitě. Dokument obsahuje také mnoho duchovních podnětů nebo „praktické moudrosti“ pro život páru. Je zřejmé, že text je plodem konkrétní zkušenosti s lidmi, kteří ze zkušeností ví, co je to rodina a mnoholetý společný život. Exhortace hovoří jazykem zkušenosti a naděje.

(více: <http://www.cirkev.cz/cs/aktuality/160408shrnuti-dokumentu-amoris-laetitia-o-lasce-v-rodine>)

Ty víš, že tě miluji

V jednom náboženském časopise byl nápadný titulek: Je zapotřebí lepších křesťanů. Musíme této větě správně rozumět. Víme, že my, křesťané nemůžeme spát na vavřínech. Známe dobře své limity i své nedostatky – dávné i současné. Ale nebylo by správné chápat tento požadavek jen v tom smyslu, že být lepším křesťanem znamená povznést se nad ty druhé a myslet si, že jsme lepší než oni. Tím bychom jen dokazovali, že jsme z evangelia pochopili velmi málo.

Trojnásobná Ježíšova otázka Petrovi „miluješ mě“ připomíná jeho trojnásobnou zradu krátce před Ježíšovým utrpením a smrtí. „Pane, ty víš, že tě miluji,“ odpovídá Petr na každou z nich. Byl si vědom toho, že svým selháním zklamal. Slibuje však, a to třikrát po sobě, věrnost a lásku. Kristus toto vyznání přijímá a předává mu přitom zvláštní odpovědnost, která souvisí s jeho další službou církvi.

Jako křesťané si uvědomujeme, že podstata našeho života s Bohem spočívá v lásce k Stvořiteli a v prokazování lásky k bližním. Snažíme se o to. Každý aspoň někdy a nějak. Vždyť je to nakonec i výhodné. Věřit v Boha přece znamená vědět, že je tu někdo, kdo je s námi, i když jsme opuštěni. Světit neděli zas znamená odpočinout si a neutonout v pracovním shonu a všednosti života. A milovat bližního, to také přináší jisté výhody. Jsme-li slušní k jiným, oni jsou zpravidla slušní a dobří i k nám. Většinou to tak je. Proto jsme uraženi, když někdo o hodnotě našeho křesťanství pochybuje. Jako Petra, ptá se Ježíš dnes i každého z nás: miluješ mne? Miluješ mne i tehdy, když tě Bůh nevyšlyší podle tvého přání a nedá, cos chtěl? Světit neděli i tehdy, když se ti to nehodí, a když tě to stojí nějakou oběť, protože musíš opustit něco ze svých společenských nebo jiných zájmů? Máš rád své bližní nejen tenkrát, když jsou k tobě hodní a dobří, nýbrž i tehdy, když neplní všechno, co mají dělat a neprokazují ti hned svou přízeň a lásku?

Rakouskému kancléři Wolfgangovi Schüsselovi položili otázku, co mu říká slovo Bůh. Odpověděl: „Bůh pro mne znamená to, že křesťan má nejen právo křesťansky žít, ale i povinnost jednat tak, jak to odpovídá jeho náboženskému přesvědčení, a to i na veřejnosti. Požadavky křesťanství nám totiž ukládají, že je máme vděčně a pokorně přijímat. Být věřícím je někdy i cosi zneklidňujícího a provokativního. Většinou to člověk pocítí, když má zastávat názory a hodnoty, které zrovna nejsou společensky výhodné, když má projevit opravdovou solidaritu a shovívavost tam, kde se všeho domáhá duch moderního světa, který má jiná měřítká a jiné akcenty, než s jakými se na nás obrací Kristus. Cesta křesťana,“ pokračuje rakouský kancléř, „nevede jen kolem věcí a událostí, křesťan má do jejich středu vstupovat svou vírou a láskou k Bohu. To je jeho svědectví.“

Jak je to s naší odpovědí na Kristovu otázku „miluješ mě“? Odpověď na ni má podobu úkolů a povinností našich všedních dní.

Nikdo z nás není hotovým světcem. Ale i přes své nedostatky a chyby můžeme na tuto Ježíšovu otázku odpovědět jako Petr: „Pane, ty víš, že tě miluji“. Naše odpověď někdy bývá nerozhodná a slabá. Chybí nám často větší odvaha k angažování se, jde-li o vytváření nového, radostnějšího a pokojnějšího světa. Ale přesto i dnes chceme odvážně znovu říci Kristu: „Pane, ty víš všechno, ty víš, že tě miluji.“

Mons. Josef Socha

Zprávy z diecéze

Otevření Svaté brány milosrdenství v Koclířově

Královéhradecký biskup Jan Vokál otevřel v pořadí čtvrtou Svatou bránu milosrdenství v královéhradecké diecézi. Učinil tak v sobotu 2. dubna před Nedělí Božího milosrdenství v Českomoravské Fatimě v Koclířově u Svitav. Po modlitebním průvodu z farního kostela sv. Filomeny a sv. Jakuba, v jehož čele biskup Jan kráčel a který čítal stovky věřících, prošli účastníci slavnosti Svatou branou milosrdenství v kostele sv. Alfonse. Nejvyšší diecézní pastýř pak přednesl přednášku o Božím milosrdenství a ve velmi srdečném duchu s poutníky pobesedoval. Slavnost zakončila pontifikální bohoslužba, při níž zazněla Missa brevis od Jiřího Pavlici.

Otevření Svaté brány milosrdenství v Králíkách

Kostel Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží u Králík se stal pátým, posledním místem v královéhradecké diecézi, ve kterém mohou poutníci projít Svatou branou milosrdenství. O druhé neděli velikonoční, zvané Neděle Božího milosrdenství, 3. dubna 2016 ji otevřel světící biskup Josef Kajnek. Stalo se tak za velké účasti věřících.

Děkovná mše svatá v Chlumku u Luže

Při příležitosti skončení další fáze kompletní rekonstrukce poutního kostela Panny Marie Pomocnice v Chlumku u Luže sloužil 7. dubna královéhradecký biskup Jan Vokál děkovnou mši svatou. Kostel, stojící na vyvýšeném místě, má také bezbariérový přístup a výtah, který využívají vozíčkáři a pacienti z nedaleké košumberské Hamzovy odborné léčebny.

Poutní kostel Panny Marie Pomocnice stojí v Chlumku u Luže od roku 1696. Každoročně se zde konají čtyři tradiční poutě, první tři nesou názvy podle plodin v daném ročním období. Třešňová pouť se slaví první neděli v červenci, okurková bývá v neděli kolem 15. srpna a švestková kolem 8. září. Poslední je pouť svatováclavská. Kostel také patří mezi jeden z pěti chrámů v královéhradecké diecézi, v němž mohou poutníci projít Svatou branou milosrdenství.

(zprávy jsou převzaty z diecézního webu)

Františkánský kněz P. Benedikt Holota se letos se dožívá 94 let. Je členem řádu sv. Františka a bydlí v klášteře při kostele Panny Marie Sněžné v Praze. Po konverzi vstoupil do řeholní formace řádu Menších bratří sv. Františka. Krátce nato byli komunistickým režimem všechny kláštery zavřeny a řeholníci internováni. Po propuštění z internace P. Holota pracoval na mnoha místech, dál studoval teologii a byl tajně posvěcen na kněze. V roce 1968 nastoupil do duchovní správy v Pečkách u Kolína. Po sametové revoluci odešel do společenství řeholníků v pražském klášteře. Stal se vyhledávaným zpovědníkem kněží, exercitátorem kněží a řeholních sester a moudrým duchovním rádcem mnoha věřících. Dodnes si uchovává svěžest srdce i ducha. Vydal několik publikací s tematikou duchovního života. Byl vděčným příjemcem duchovního bohatství otce P. Jana Evangelisty Urbana. Z jeho myšlenek za léta nasbíraných z mnoha setkání s ním vydal i několik knih. Článek, který vám předkládáme, je vyjádřením toho, oč otci Holotovi v jeho kněžském a řeholním životě skutečně jde a co také má tvořit základ i osu našeho života s Bohem a s druhými ve společenství církve.

Přijmout sebe sama je úkol.

Náš lidský život se děje v rovině vztahů. Jsou tři základní vztahové roviny: **k sobě, ke stvoření, k Bohu**. Kdo by je nežil – udusí se sám v sobě.

Prvním a pro nás nejdůležitějším vztahem je vztah člověka **k sobě** samému. Je nazastupitelný.

Jakým vztahem k sobě žiji – takovým vztahem všechno přijímám i dávám.

Aby člověk žil svůj život, musí přednostně přijmout sebe sama takového, jaký je. Úkon sebezpřijetí je základním vykročením do života. Může se stát i velmi obtížným.

Člověk má někdy pocit, že se nevyplatí být sám sebou. Často sám sebe nesnese. Cítí se sám sebou podvedený. Chtěl by být někdo jiný. **Zářivější**, nadanější – a přece stále naráží na tytéž hranice své omezenosti. Zakouší stále táž selhávání, dopouští se stále stejných chyb. Může z toho vzniknout znechucení sebou, odmítání sebe, únik od sebe...

Úniky od sebe: alkohol, drogy, sex, snění, sláva, práce, osobní nekázeň, propadání svému já...

Ubývá věrnosti k vlastnímu bytí.

Mizí vědomí, že já sám nemám nad sebou absolutní vlastnictví. Nejsem bez začátku. Nejsem v životě proto, že jsem chtěl být. **Jsem** – protože **Někdo** chtěl, abych byl. **Někdo mi mě dal**. Jsem úplně dostaný.

Jsem povolán Pánem života do dnešní doby, na určité místo, k určitému úkolu. Nesmím odejít, dokud mne Pán sám neodvolá. Tak se stává úkon „**být sám sebou a žít svůj život**“ ve svém kořenu askezí. Nesmím sám sebe opustit. Musím setrvat v mezích, které mi byly dány. Přijmout sebe sama, chtít být sám sebou je

základní askezí života.

Sebezpřijetí se stává obzvláště těžkým, když zjišťuji své meze, nedostatky a chyby svého bytí: škody na zdraví, psychické poruchy, zatížení po předcích, nesnáze z historické situace země a také, když si kladu otázky: „Proč toto všechno? Proč jsem to musel být **právě já**, který má odnášet zatížení svých předků, snášet chyby rodičů ve výchově – proč jsem já **právě takový**, jaký jsem?“

Na tyto otázky **neexistuje odpověď**. Nemohu vysvětlit, jak já – jsem já sám. Nemohu pochopit, proč musím být takový, jakým jsem. Nemohu si sebe vysvětlit. Mám jen jednu možnost:

přijmout se!

Jednoznačné a statečné sebezpřijetí je úhelným kamenem, abych mohl **žít svůj život**. Nemohu to splnit z pohnutí pouze mravních. Sebe sama přijmu jen na základě něčeho vyššího. Jen **milující víra** mě uschopňuje stát se sobě zřejmým z té poslední příčiny:

z Boží vůle.

Jsem – protože **Bůh** mě chce. Ale stále naléhající existenciální otázky: Proč jsem, jaký jsem? K čemu tu jsem? Proč se mi stává to, co se mi stává? Proč spíš nejsem? – docházejí odpovědi jen ve vztahu k Bohu. Můj počátek je v Boží vůli zaměřené na mě, že **mám být – a být tím, kým jsem**. Mým úkolem tedy je:

Stále znovu a znovu sebe sama z Boží vůle přijímat!

To je:

*Alfa i omega vší **moudrosti**.*

*Zřeknutí se vší **pýchy**.*

*Počátek **zbožnosti**.*

***Věrnost** skutečnosti.*

***Ochota** být sám sebou.*

*Kořen **charakteru**.*

***Statečnost**, která se staví kladně k bytí.*

*Zdroj **radosti** ze života.*

Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu. Radost z vlastního bytí ukazuje na podobnost s Bohem:

„Jsem, který jsem.“

Jen od přijetí sebe sama vede cesta člověka do jeho vlastní budoucnosti.

Máme vůči sobě pěstovat kritiku? Zajisté. Ale vždy s ohledem vůči základu, který do nás vložil Bůh:

Miluj svého bližního jako sebe sama.

Z knihy P. Benedikta V. Holoty „Zápisky (ne)zkušeného faráře:

Jak snadno

se nechá dobro zkazit.

Prostě tím

že je konám, abych byl spokojený sám se sebou.

Naproti tomu

jak jsem udivený nad uznáním druhých

když udělám něco úplně samozřejmého

a ono to je

skutečné dobro.

23. 3. 1971

PROČ

jsou politické systémy úspěšnější než působení církve?

Politická hesla již obsahují rozhodnutí.

Bůh ale chce

abychom se pro Jeho evangelium rozhodli

sami.

20. 1. 1972

Drazí nemocní,

někdy máme všichni tolik času na přemýšlení, až se toho sami bojíme a raději si pustíme rádio nebo televizi, abychom ty myšlenky zahnali. Ale já jsem tuhle slyšela jednu zajímavou myšlenku. Žijeme z víry, říkála, ne z toho co vidíme. A tak jsem si vzpomněla na historku ze studentského života všem známého vědce Alberta Einsteina.

Pan profesor na univerzitě položil svým studentům otázku: „Je všechno, co existuje, stvořené Bohem?“

Jeden ze studentů nesměle odpověděl: „Ano, všechno je stvořené Bohem.“

„Stvořil Bůh všechno?“ ptal se dál profesor.

„Ano, pane,“ odpověděl student.

Profesor pak pokračoval: „Jestli Bůh stvořil všechno, tak to znamená, že Bůh stvořil i zlo, které existuje. A díky principu, že naše činnost určuje nás samotné, by tedy mělo platit, že Bůh je zlo.“

Když toto student vyslechl, ztichl. Profesor byl sám se sebou spokojený. Najednou zvedl ruku jiný student.

„Pane profesore, mohu vám položit otázku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl profesor.

Student se postavil a zeptal se: „Existuje chlad?“

„Co je to za otázku, samozřejmě že ano, tobě nikdy nebylo chladno?“

Studenti se zasmáli otázce spolužáka, ale ten pokračoval: „Ve skutečnosti, pane, chlad neexistuje, v souladu se zákony fyziky je chlad pouze nepřítomností tepla. Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti anebo vytvoření tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti či vytvoření chladu. Chlad nemá svoji jednotku, kterou ho můžeme měřit. Slovo chlad jsme si vytvořili my lidé, abychom mohli popsat to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.“

Student pokračoval: „Pane profesore, existuje tma?“

„Samozřejmě že existuje,“ odpověděl profesor.

„Znovu nemáte pravdu, tma stejně tak neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že není přítomno světlo. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmu. Světlo se dá rozložit. Můžeme zkoumat paprsek za paprskem, ale tma se změřit nedá. Tma nemá svoji jednotku, ve které bychom ji mohli měřit. Tma je jen pojem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.“

Následně se mladík zeptal: „Pane, existuje zlo?“

Tentokrát profesor nejistě odpověděl: „Samozřejmě, vidíme to každý den, brutalita ve vztazích mezi lidmi, trestné činy, násilí, všechno toto není nic jiného než projev zla.“

Na to student odpověděl: „Zlo neexistuje, pane. Zlo je jen nepřítomnost dobra, tedy nepřítomnost Boha. Zlo je výsledek nepřítomnosti lásky v srdci člověka. Zlo přichází tak, jako když přichází tma, nebo chlad – tedy v nepřítomnosti světla, tepla a lásky.“

Profesor si sedl. Ten druhý, zvědavý student, byl Albert.

Drazí nemocní, na Velikonoce se už nemusíme připravovat, protože jsou v plném proudu, ale před námi jsou Svatodušní svátky. Svátky Ducha Svatého. A co s ním? Snad se dovedeme modlit k Bohu Otci, který stvořil svět, když vidíme nádheru lesa pokrytého jíním nebo pole zlaté pšenice protkané rudými vlčími máky. Dovedeme se modlit k Ježíši Kristu, který pro nás ležel v jeslích a poté visí na kříži. Dovedeme se modlit i k jeho Matce, když ji vidíme s dítětem v náručí a nadpozemským jasem ve tváři. Ale co Duch Svatý? Ten je tak nějak opomíjený. No dobrá, je to jeden z Trojice Boží, to si z hodin náboženství snad ještě pamatujeme. Ale představa holubice? To nás nanejvýš rozhoří hejno holubů, kteří sedají na kostelní věži a dělají nepořádek, kam jen šlápeme.

Ducha Svatého jsme dostali při křtu a je smutné, že ho mnoho z nás nezná. Bohužel, někteří rádoby vtipně říkají: „Já jsem byl tenkrát moc malý, já si to nepamatuju.“ Ale jde o to, že Duchu Svatému musíme otevřít srdce. Bez Ducha nemůžeme být v Ježíši. Bez Ježíše nemůžeme Bohu říkat Otče.

Svět má možná miliony různých bohů a všechny víry věří ve stvoření, ale jedině křesťané mohou svému Bohu říkat Otče. Nemůžeme pochopit tajemství Trojice Boží, ale můžeme mít rádi. Zkusme tedy otevřít své srdce a určitě uvidíme výsledky. A tak na závěr, drazí nemocní, kapka lásky je mnohem víc, než oceán rozumu.

Marie

Křesťané musí stavět proti strachu život a naději

*Z rozhovoru s kardinálem **Gianfrankem Ravasim**, prezidentem Papežské rady pro kulturu, o strachu z islámu (rozhovor vedl Lukáš Jirsa, redaktor časopisu *Universum*, tlumočil P. Vladimír Málek).*

V současné době pociťují mnozí lidé strach a obavy, které vzcházejí z migrační krize v Evropě a z pocitu, že islám je náboženstvím nepřátelským a nebezpečným.

Co se týče strachu, měli bychom mít na paměti dvě důležité skutečnosti či požadavky: V první fázi je zapotřebí poznat zdroj obav. Nelze čerpat pouze z dojmů, které v nás vyvolávají dramatické události, nesmíme se jimi nechat ovlivnit. Je nutné mít na paměti, že Islámský stát, který z velké části „okupuje“ mediální prostor dotýkající se muslimů, nezahrnuje celý islámský svět.

Druhý požadavek pak míří na muslimy: Ti nesmějí být vychovávaní v nihilistické vizi světa, která není vlastní islámu, ale ke které míří Islámský stát.

A pro všechny pak platí: musíme se učit vzájemně poznávat a vstupovat do dialogu.

Mnozí křesťané i kněží nicméně ztotožňují islám jako takový s násilím. Možná jsou takové tendence silnější zde v České republice než v západní Evropě. Je takový postoj oprávněný?

Dávat rovnítko mezi islám a násilí nelze. Dovolte mi poněkud obšírnější odpověď. Společnost i politika mají své zákony a některé z nich by se určitě daly podrobit diskusi, mohly by být revidovány a měněny. Naopak náboženství mají za úkol být trvalou výzvou, jejich úkolem je předkládat vyšší hodnoty. A v tom jsou náboženství spojena i s určitým rizikem: jejich úkolem je například předkládat solidaritu jako důležitou hodnotu, což každý nemusí přijmout, a tím se náboženství a jeho příznivci vydávají všanc.

Náboženství ale musí jít proti proudu. Tak, jak nás tomu učil sám Ježíš, který často šel proti představitelům moci (a to nejen těm náboženským). Bohužel, křesťanství a náboženství vůbec ztratilo tuto svou funkci být pro společnost výzvou, být ve společnosti takovým nepřijemným trnem. Příliš jsme se přizpůsobili.

A právě proto pak můžeme vidět to, z čeho vychází vaše otázka, totiž, že někteří věřící křesťané jsou osloveni třeba i určitými rasistickými či jinak paušalizujícími přístupy, což je velice smutné. Vlastní hodnoty se mají bránit svědectvím, nikoli bojem. V tom nám může být příkladem papež František a jeho vztah ke světu.

Jakou roli by měli v současné migrační krizi hrát křesťané?

Křesťané musí být těmi, kdo proti strachu staví život, kdo přemáhají strach skutečností života. Měli by být také těmi, kdo žijí princip povolání k solidaritě a k lásce. Měli by být těmi, kteří uznávají, že v dějinách je přítomno zlo, a měli by také žít s přesvědčením, že toto zlo se dá přemoci pouze dobrem. Nikoli tím, že se ke zlu přidává další zlo. A to je velká výzva pro křesťanství. Musíme se jí chopit s velkou trpělivostí a velkou odvahou.

(převzato z časopisu UNIVERSUM revue české křesťanské akademie 1/2016)

Vane, kudy chce, ten stříbrný vítr.

A už je to zase tady. Dětskou radost, zahřívanou teplem domova opět střídá strohost, přísnost a zima, nenesitelně se stupňující hladem odříkání. Takové, a podobně nepříjemné pocity, mě většinou provázejí při „násilném“ odstrojování vánočního stromečku. Je zajímavé, že smutná rčení „tak až zase za rok“ a „kdoví jestli“ provázejí loučení pouze s vánočními svátky. Je to pravděpodobně tím, že se podvědomě nechceme loučit s domovem, který dává identitu naší osobnosti a vůbec není na překážku skutečnost, že už jen v pouhých vzpomínkách. Opustit domov a jít o hladu do zimy to chce vždy hodně námahy a kuráže. A nepříjemné obavy z neznáma to vůbec neulehčují. Jak se ale hnout z místa a vydat se na cestu určenou liturgickým programem a nemuset přitom opustit to teplo domova? Je to vůbec možné? Jde to? Mám pro vás radostnou zprávu: Jde! Tedy letos to určitě jde! Přesvědčil mě o tom třídní bezplatný kurz, kterým jsem kvůli své nechápavosti měla projít.

Jako obvykle, i toto ráno jsem vyběhla na poslední chvíli. Tramvaj byla už pochopitelně v nedohlednu a moje nervozita rostla s každým posunem ručičky na obrovských hodinách naproti perónu. To už zase nestihnu! Úmysl jít v poklidu na ranní mši svatou a plodně pak prožít celý pracovní den byl ohrožen. Nejvíce však skřípala vidina volného večera. Ach jo, to jsem celá já. Nervy začaly pracovat. Když jsem se konečně „nalodila“ do tramvaje, vidím, jak ji dobíhá chlapec, který utrpěl obrovskou ztrátu v rodině.

Před týdnem jsem spolu s ním byla i já na pohřbu. Aha, tak proto jedu pozdě. Už, už jsem se k němu chtěla rozběhnout, když v tom mě přimrazila k podlaze tísnivá obava. O čem si ale budeme celou cestu povídat? Natolik se neznáme, aby hovor vydržel déle, než jednu stanicí. Trapnost takových situací mi stočila pohled směrem, který neomylně přesvědčoval: „Já tě nevidím.“ Vzápětí jsem ucítila jeho pohled na tváři. Jsi jak malá, co to vyvádíš? Chtěla jsem se z toho nějak vymanit, jenže boj s tou nesmyslnou chimérou mě naprosto znehybněl. Dříve, než jsem pak využila další příležitost, vystoupil. O nedlouho později jsem vystoupila i já a uvědomila si hroznou skutečnost. Stojím před svatou branou a mám tedy za sebou pouť k ní. Nejráději bych se byla rozběhla zpět a všechno vrátila. Při průchodu tím otevřeným zřídlem milosrdenství na mě dopadla jeho duchovní klenba celou silou zemské přitažlivosti. Každý vědomý skutek a projev milosrdenství získává v tomto roce stejné odpustky, jako pouť ke svaté bráně. A já se vědomě odvrátila, když mi běžel naproti ten, za kterým teď přicházím. Stačilo jen pohnout hlavou, jen se usmát. Nestála bych tu s prázdnýma rukama. Byla bych bohatá, a i když jsem se omeškala, nepřicházela bych pozdě. Buďte milosrdní jako Otec. Neposuzujte, neodsuzujte, ale odpouštějte a milujte bez míry. To je daleko víc, než jakákoli oběť. Bolestné dloubnutí pod žebra mělo probrat mou „mladickou zanícenost“ z letargie.

Prožívat vědomě rok milosrdenství, neznamená vůbec žádnou složitou koncepci sebezdokonalování a askeze. Úplně postačí se „probrat“. Zvednout zrak ze země a rozhlédnout se kolem sebe. Zvědavě a s údivem nahlížet zdánlivě známé věci, protože za každým rohem čeká nové překvapení a Ten, který se těší na zpětnou reakci. S napětím čeká na úsměv, který touží vyloudit. Je to darovaný čas k obnovení zájmu, touhy žít tak, jak velí mladým a zamilovaným, v neustálém vyhledávání příležitostí být spolu, jak druhého potěšit a překvapit. Je poukazem vystaveným po vzoru zážitkových cestovních kancelářů. Můžeš ho darovat se jménem či inkognito, být sponzorem i se sám potěšit. Denně se sypou nové a další, jen vztáhnou ruku. Měj velká očekávání a smělé plány s tím, který je touží vyplnit. Že už nevíš, jak svěží je stříbrný vítr? Dám ti ho znovu pocítit.

„*Misericordes sicut Pater ...*“ O tři dny později se refrén svatoročního hymnu rozléhá po nádvořích Pražského hradu. Slavný průvod doprovází toho, který se nechává na rukou matky vnést do chrámu, aby se z lásky daroval. Těch, kdo byli pozváni k setkání s ním, není mnoho, dnes, jako tehdy. Spoustu jich nepřišlo, protože pozvání nerozuměli a mnoho dalších ani pozvánku nepředalo. Vše je zakryto rouškou tajemství. Setkání člověka s jeho Stvořitelem. Překrásný zpěv katedrální scholy svolává náhodné turisty, kteří se srocují kolem průvodu. Slétají se sem, jako pírká z křídel obětní holubice. Ta myšlenka pozvedá můj zrak od fotografujícího davu k nespočítaným oknům prezidentských kancelářů. Všechna jsou pevně zavřena. Ale ne, počkat. V pravém horním rohu, tam docela pod nebem, se teď jedno otevřelo. Obrovský kolos hradní budovy odkryl nepatrný průduch, aby se nadechl. Na jeho temném pozadí se rýsují čtyři hlavy, tři hned odcházejí, ale ta jedna stále zůstává. Vyklání se a nemůže se odtrhnout. „*Misericordes sicut Pater ...*“ Cítím, jak mnou projíždí nečekaná síla, radost a nadšení. Nemohu jinak, než se podělit. Jen docela nenápadně jsem zvedla ruku a pozvánka byla doručena. Žena v okně div nevypadla v závratném předklonu. Ruka mávající z těch nepřístupných výšin státního aparátu dává vytušit, že holubice, která tudy před chvilkou prolétla, našla místo, kde chtěla spočinout. Nesmírná radost, kterou tu zanechala, mě provází vstříc druhému pokusu. „Otevřete mně brány milosrdenství, vejdu jimi, abych vzdal díky Hospodinu.“

„*In eternum misericordia eius*, Jeho milosrdenství trvá navěky ...“ Stále se opakující refrén žalmu, který zpíval Ježíš během cesty z večeradla do Getsemanské zahrady, provází i nás na cestě svatým rokem, z doby vánoční tak rychle do doby postní i velikonoční. Stejně jako učedníci netušili, co bude následovat a dělali mu společnost jako obvykle, ani my nemusíme víc, než zpívat celým srdcem a být s ním. Nechce nic jiného, než naši pozornost a naši lásku, vše ostatní si vzal za vlastní.

Žádá jen jediné – abychom neusnuli.

Lucie

Drazí,

před uzavřením dopisu jsme dostali zprávu, že si náš nebeský Otec povolal do věčného Domova sestru M. Mladu (Helenu) Kozlovou. Zemřela po dlouhé nemoci 17. dubna ve věku 88 let.

Rozloučení s ní bude 22. dubna ve 14 hodin v kapli provinčního domu Schönstattských sester Mariiných v Rokoli u Nového Města nad Metují, kde trávila uprostřed své duchovní rodiny poslední roky svého života.

Na sestru, která s otcem arcibiskupem Karlem Otčenáškem stála u zrodu listů nemocným a dlouhá léta je pro Vás s láskou připravovala, vzpomeňme modlitbě.

Milí přátelé, jsme ve velikonoční době a liturgie se stále zabývá pravdou těchto svátků ze všech možných hledisek. Písmo svaté nám sděluje důležité skutečnosti, kterými Pán Ježíš sám osvětluje tajemství své smrti a svého vzkříšení. V knize Skutky apoštolské se zas při mši svaté seznamujeme s životem prvních křesťanů, kteří stavěli svou křesťanskou víru na základech velikonočních událostí vrcholících na Kalvárii a slávou Kristova vzkříšení. Posíláme Vám v této době Dopis nemocným a jsme rádi, že nás právě pravdy našeho křesťanství spojují do společenství církve, která putuje dějinami a – můžeme říci – vždy vítězně. Kristus „hrdina, vítěz“ jde s námi po cestách života a zasvěcuje nás do jeho radostí, náročností, křížů a nadějí, které nám otvírají nový pohled na náš život, existenci světa a perspektivy, které už nyní jsou prozářeny slávou Ježíše Krista, našeho vzkříšeného Pána.

Přejeme Vám a vyprošujeme, aby tento čas milostí byl pro nás pro všechny povzbuzením k vytrvalé modlitbě, k vděčnému přijímání toho, co nám nabízí Bůh a co od nás s velkou touhou i důvěrou očekává.

Těšíme se na další setkání s Vámi.

Dopis pro Vás připravují Mons. Josef Socha, P. Miloslav Fiala OPraem., Marie Borecká, Lucie Moravcová a Anna Hrčková.

Naše adresa je Biskupství královéhradecké, Dopisy nemocným, Velké náměstí 35, Hradec Králové 500 01 (tel. 495063611, e-mail: socha@bihk.cz). Případné příspěvky můžete zasílat na účet č. 1006010044/5500, VS 21003 (na vyžádání je pak možné dodat potvrzení o daru). Pán Bůh odplať!